

Jubileusz Wiktora Biegańskiego

lata przed wojną spędza Jubilat w Krakowie, gdzie reżyseruje w tym czasie 20 przedstawień.

Po II wojnie światowej Wiktor Biegański wraca do pracy w teatrze, objeżdżając wiele miast Polski, a w 1948 roku zakładając teatr w Świdnicy. W roku 1952 wraca na stałe do Warszawy, występując kolejno w Teatrze Narodowym, Młodej Warszawy i. Komedii.

Pierwszą rolą filmową Wiktora Biegańskiego był Carewicz w filmie o tym tytule, według scenariusza Zapolskiej, kręconego w wytwórni filmowej w Berlinie. Największy sukces filmowy osiągnął Jubilat w filmie „Wampiry Warszawy”.

Warto jeszcze przypomnieć, że pracując przez wiele lat jako pedagog, Wiktor Biegański wychował wiele pokoleń doskonałych aktorów, wśród których wychowanymi Jubila'a są: Nina Andrycz, Elżbieta Barszczewska, Zofia Lindorówna, Lucjan Dytrych, Stanisław Śródka i wielu innych. W jubileuszowym przedstawieniu „Pana Damazego”, obok Wiktora Biegańskiego wystąpią: H. Gruszecka i. Ledosiówna, L. Mikułowski, T. Somogi, C. Juski, K. Dembowska, Z. Skowroński, S. Maesalaka, J. Wełman, B. Kłodkowski, A. Dzierżbicka, J. Szydłowska, J. Debski. Scenografia: Irena i Romuald Nowiccy.

Foto Wł. PIOTROWSKI

SETKI RÓL teatralnych, ponad 120 wyreżyserowanych przedstawień, pionierska praca w filmie i długoletnia działalność pedagogiczna — z takim bogatym dorobkiem obchodzić będzie Wiktor Biegański jubileusz 50-lecia pracy artystycznej.

W 1908 r. jako 16-letni chłopiec debiutuje w roli Zbyszka z „Moralności Pani Dulskiej” na scenie teatru wędrownego — a w dniu swego jubileuszu — 17 stycznia 1959 r. wystąpi na scenie Teatru Komedia w roli reagenta Bajdańskiego w „Panu Damazym” Bilzińskiego, w przedstawieniu, które sam reżyseruje.

Jubilat, pełen weny i życia, chętnie wspomina w rozmowie z przedstawicielami „Życia” zdarzenia ze swej bogatej kariery artystycznej — tyle w niej było przygód, tyle pracy i trudu, a przecież równie dużo osiągnięć.

Już pierwsza rola młodego debiutanta zwróciła na niego uwagę krytyki i ludzi teatru. Biegański angażuje się do Lwowa, gdzie przez trzy lata pracuje pod opieką tak znakomych reżyserów, jak T. Pawlikowski czy R. Żelazowski, grając z Kazimierzem Kamińskim, Mieczysławem Fronklem, Ludwikiem Solskim i Aleksandrem Zelwerowiczem. Po występach na scenach Teatru Krakowskiego i Łódzkiego w 1914 roku po raz pierwszy Biegański zawiązał na scenę Teatru Polskiego, kierowaną przez Arnolda Szyfmana. W czasie I wojny światowej, w lecie 1917 roku, Biegański wyrusza na czele zorganizowanego przez siebie Polskiego Teatru Frontowego do polskich jednostek walczących na froncie włoskim.

Szczególnie intensywniej pracy aktorskiej i reżyserskiej podjął się Wiktor Biegański latami 1922-1925, reżyserując i grając w wielu warszawskich teatrach. Ostatnie trzy

